

C. L. Taylor

HODIL NA NI VRAŽDU.

A ONA HO ZA TO ZNIČÍ.

KŘIVÉ OBVINĚNÍ

THRILLER

přeložila Kristýna Kučerová

**KŘIVÉ
OBVINĚNÍ**

Copyright © C. L. Taylor 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6917-9 (pdf)

C. L. Taylor

KŘIVÉ OBVINĚNÍ

přeložila Kristýna Kučerová

VENDETA

Věnováno Joeovi Woodovi

1

OLIVIA

2014

Porota se vrací do síně. Dívá se na mě jen jedna její členka, nevýrazná, asi čtyřicetiletá žena s dlouhými tmavými vlasy a jemným kulatým obličejem. Klidně by se mohla jmenovat Sarah nebo Helen. Už pět dní si mě důkladně prohlíží. Jsme zhruba stejně staré a já doufám, že jsem v ní vzbudila jisté sympatie. Možná si říká *panebože, ještě že se to nestalo mně*. Anebo naopak uvěřila, že jsem zrůda, kterou tu vykreslila žalobkyně: lhářka, podvodnice plná nenávisti, posedlá penězi a smrtí.

Pravdou je, že nemám ponětí, jak mě Sarah-Helen vidí a co si během soudního líčení myslí. Kdybychom si vyměnily role a já neseděla na lavici obžalovaných, ale v porotě, asi bych u obžalovaného pátrala po projevech provinilosti: tiky v obličejí, nervozita, těžké polykání, vyhýbavé pohledy. Na to vše si dávám pozor. Sedím klidně s rovnými

zády, chodidla na zemi, ruce propletené, a dokonce si ani neolizuju rty.

Jen jednou jsem vypadla z role, a to včera, když jako svědek obžaloby předstoupil můj manžel. Neviděla jsem ho několik týdnů. Vypadal unaveně, pobledle. Potřeboval by ostříhat a pokožku kolem úst měl zarudlou a vysušenou, jak se narychlo holil. S Dominicem nám to neklapalo už nějakou dobu před mým zatčením, přesto jsem věřila, že vyvrátí tvrzení obžaloby, že jsem si chtěla objednat vraždu svého muže, abych tím získala dům a majetek a mohla žít s milencem a dcerou. Dominic mě nehájil. Mluvil dlouho, líčil naše manželství jako toxické (to je pravda), vykládal, jak se snažil o nápravu (to pravda není) a jak ho šokovalo a vyděsilo, když zjistil, že jsem navýšila jeho životní pojistku a pokusila se na dark webu spojit s nájemným vrahem (mne to šokovalo snad ještě víc).

Okusovala jsem si kůžičku u nehtu na palci a k lavici svědků vysílala své myšlenky: *Dominicu, řekni jim pravdu. No tak!* Přestože byly silné jako reflektory od kamionu osvětlující temnou venkovskou silničku, můj manžel se na mě ani jednou nepodíval. Očima těkal ze žalobce k soudci, od poroty k publiku. Jako kdybych na sobě měla maskáčový oblek a splynula s pozadím anebo tam vůbec nebyla. Byla jsem neviditelná. Možná mrtvá.

Když konečně opustil svědeckou lavici, z palce mi tekla krev.

Porota se usadila na svá místa. Tvář svého muže už nevyhlížím. Můj osud už není v jeho rukou. Sarah-Helen se mi na zlomek vteřiny podívá do očí, pak rychle odvrátí

pohled, ale to, co zahlédnu, mě zasáhne jako rána kladivem. Má můj osud vepsaný ve tváři.

Můj obhájce Peter Stimson mě před líčením ujistil, že je velice optimistický. Určitě mě zproští viny, vždyť porotě poskytl dostatek důvodů k pochybnostem. Chci mu věřit, ale při pohledu na Sarah-Helen je to těžké.

Tahle naděje mě držela poslední týdny nad vodou. Naděje, že porota prohlédne historku, kterou si vymyslel žalobce, a pochopí, že se jedná o pečlivě vykonstruované falešné obvinění. Je mi devětatřicet, jsem matka, majitelka umělecké galerie, manželka, kamarádka. Rozeznám Jana van Goyena od Rembrandta, a ačkoli nemám dostatek vytrvalosti na každodenní cvičení, na školní dobročinný bazar pečuji báječné brownies.

Síni projede vzrušení. Soudce k sobě povolal soudní úřednici. Její nízké podpatky klapou na dřevěné podlaze a rezonují s tlukotem mého srdce. Žena dojde ke stupínku a soudce jí cosi pošeptá. Můj obhájce i jeho asistent si poposednou a narovnájí záda.

Úřednice se chystá promluvit a mě zalije vlna strachu. Připadá mi to neskutečné. Jak to, že jsem se ocitla v soudní síni a čekám na rozsudek? Jestliže mě shledají vinnou, odsoudí mě na sedm až deset let vězení. Grace je teprve sedm. Až mě propustí, bude v pubertě.

Úřednice se obrátí k porotě. „Nechť povstane předsedkyně poroty.“

Sarah-Helen se postaví a uhladí si pomačkanou sukni bavlněných květovaných šatů. Je nervózní. A já se cítím ještě hůř.

„Paní předsedkyně...“ nese se hlas úřednice dřevem obloženou síní, „dospěla porota k verdiktu, na němž se jednomyslně shodla?“

Sarah-Helen si tiše odkašle. Upírají se na ni všechny oči v síni a jí z toho stresu zrůžoví tváře. „Ano.“

„V prvním bodu obžaloby,“ říká úřednice, „shledala porota obžalovanou vinnou, či nevinnou?“

Čas se zpomalí, Sarah-Helen rozevře rty. *Prosím*, modlím se v duchu, *prosím, prosím*. Já jsem si nechtěla na Dominica najmout vraha. Nevím, kdo to udělal, ale já to nebyla.

„Vinnou,“ pronese hlasitě a zřetelně Sarah-Helen. Pak už nic neslyším. Soudcova ústa se pohybují, úřednice se vrací dozadu. Přihlížející se začnou vrtět a něco si špitat. Tváře, tváře, tváře, všechny se na mě dívají. Pevná podlaha pod mýma nohama se promění v želé. Něčí ruka mě chytí za loket, abych se nezhroutila, a odvádí mě pryč.

Vedou mě ke dveřím, odkud bude má cesta pokračovat do vězeňské cely. Hledám pohledem svého manžela. Sedí vedle něj Lee, můj obchodní partner, o něčem se spolu baví. *Vstaň*. Znovu zapnu reflektory a vysílám k němu své myšlenky. *Řekni jim, žeš na mě ušil boudu. Řekni jim, že jsem nevinná. Řekni jim, cos udělal*. Můj manžel si poposedne a pootočí hlavu, jako by vnímal tíhu mého pohledu. Pak se mi podívá do očí a ušklíbne se.

2

DOMINIC

2014

Dominic Sutherland kráčí k postrannímu východu z budovy vrchního trestního soudu. Zhluboka se nadechne, když žalobkyně otevře dveře a zvenčí sem pronikne řev novinářů. Už pět dní, co trvá soudní proces, ho při příchodu i odchodu obstoupí smečka reportérů a fotografů, všichni vykřikují jeho jméno, staví se mu do cesty a míří mu fotoaparátem na obličej. Zatím zarytě mlčel, na otázky typu *Dokážete Olivii někdy odpustit?* a *Budete stát při své ženě, když ji odsoudí?* neodpovídal. Teď už ale bude muset něco říct.

V novinách o nich píšou už několik týdnů. Příběh o bezmála čtyřicetiletém šarmantním odhadci nemovitostí, jeho rozkošné kudrnaté dcerce, blondaté manželce, jejím milenci a zločinu, který měl Dominica připravit o život, veřejnost zajímá. Neustále se omílají podrobnosti případu:

Livina aférka, navýšení životní pojistky, neznámý nájemný vrah, kterého sháněla na dark webu, doznání, jež Olivia učinila před Danielle Andersonovou z londýnské policie, která byla shodou okolností i její osobní trenérkou ve studiu Fit4Life.

Proč? K této otázce se tisk opakovaně vrací. Proč by se žena, která má všechno, rozhodla, že nechá zavraždit svého manžela? Proč ho prostě neopustila?

„Všechno v pořádku, Dominicu?“ Melanie Priceová ze státního zastupitelství mu položí ruku na rameno. „Jestli potřebujete minutku, abyste...“

„Jsem v pohodě.“ Napjatě se usměje a projde dveřmi.

Začnou cvakat blesky, zamrká. Všichni sborově vykřikují jeho jméno.

„Dominicu! Jak se cítíte?“

„Jste spokojený s rozsudkem?“

„Dominicu! Rosie Jonesová z deníku *Mirror*, můžu...“

„Dámy a pánové!“ Melanie zvedne ruku a hluk utichne. „Pan Sutherland má připravené prohlášení. Po jeho přednesení nebude odpovídat na žádné otázky. Děkuji vám.“

Dominic se zhluboka nadechne a sáhne do kapsy saka pro kus papíru, na který si dnes ráno sepsal prohlášení, zatímco se Grace nahoře chystala do školy. Už teď se děsí rozhovoru, který s ní bude muset zavést, až ji odpoledne vyzvedne u kamarádky.

Odkášle si a začne číst. „Rád bych poděkoval londýnské policii, státnímu zastupitelství i porotě, neboť se postaraly o to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Dnešní verdikt pro mě znamená, že se po velmi dlouhé době

opět klidně vyspím. Naše manželství nebylo dokonalé, ale stejně nedokážu vyjádřit děs, který se mne zmocnil, když jsem zjistil, že moje žena se svým milencem plánuje mou vraždu.“ Odmlčí se, aby se nadechl. „Jen díky rychlé reakci policie jejich plán selhal a já tu dnes před vámi mohu stát. Rád bych vás v této chvíli požádal, abyste respektovali mé soukromí. Já i má dcera se musíme vyrovnat s tím, co se stalo, a pokusit se znovu poskládat střípky našich životů. Děkuji vám.“

Na zlomek vteřiny panuje uklidňující ticho, ale pak se znovu začnou valit otázky novinářů. Dominic je ignoruje. „Děkuji vám.“ Podá ruku Melanii a policejní psycholožce a začne se prodírat lesem těl, mikrofonů a televizních kamer k černému BMW, které na něj čeká o kousek dál. Vklouzne na zadní sedadlo, zavře oči a hlasitě vydechne. „Je vám něco?“

Řidič ho pozoruje ve zpětném zrcátku. Ramena má širší než opěradlo, pod krátce střiženými vlasy se rýsuje silný krk. Dominic by si ho dokázal představit, jak sahá do přihrádky, vytahuje pistoli, otáčí se a míří mu přímo mezi oči. Ironie toho obrazu ho rozesměje.

„Ne, nic mi není. Oakfield Road, prosím. Crouch End.“

Auto se rozjede a Dominic sáhne do vnitřní kapsy saka. Nahmatá elegantní tenký chytrý telefon, ale uchopí jiný, robustnější, levnější model. Vyndá ho a stiskne gumové tlačítko, aby si zobrazil nepřečtenou zprávu.

Skládá se ze dvou slov: Tak co?

Napíše odpověď: Je po problému. Dostala deset let.

3

OLIVIA

současnost, 2019

V bloku C se strhla rvačka. Schylovalo se k ní od rána, vřelo to v celém křídle. Člověk pozná, že se něco blíží, ve vzduchu je cítit napětí. Jako před bouřkou. Pro hodně žen to znamená vítané rozptýlení v neměnném každodenním rozvrhu. Soudě podle řevu, který se line z kroužku přihlížejších, nejsou dvě zápasící ženy jediné, kdo si tu ventuluje vztek a frustraci.

Vlastně ani nevím, proč se perou. Sabrina prý urazila Chanelle, Gardinu holku. Jdou do toho naplno – rvou se, kroutí si paže, používají lokty, pěsti i nehty. Sabrina je sice menší, ale to, co ztrácí na výšce, dohání buldočí postavou. Gardo se párkrát trefila, jenomže Sabrina jí bez ohledu na krvácející nos a roztržený ret oplácí stejnou mincí.

Koutkem oka si všimnu, jak Vicki Kelková zmizí v cele, která není její. Vyjdu na chodbu, abych lépe viděla. Kelková

je smažka, která by okradla vlastní babičku, aby sehnala prachy na drogy. A je krutá. Nutí holky kouřit syntetickou marijánku, mobilem, který jí sem někdo propašoval, je pak natáčí, jak sebou škubou, motají se a zírají do blba jako zombie, a nahrává ta videa na youtube.

Právě vlezla do cely, která sousedí s Janet a Theresou. Janet je přes šedesát, odpykává si doživotní trest. Moc toho nenamluví, ale dokáže se na vás podívat tak, že vám hrůzou naskočí husí kůže. Theresa je tu nová, a pokud se zrovna nezdržuje v cele, courá se s vyděšeným výrazem po chodbě.

V mnoha ohledech v ní vidím samu sebe.

Když mě sem přivezli, nejhorší pro mě byl ten kravál. Věčný křik a rachot, jekot a nárek. Snažila jsem se schovávat v cele, ale holka, co tam byla se mnou, mě poučila, že když nevyjdu ven a nezapadnu mezi ostatní, budou mě pokládat za slabou a začnou mi věnovat ne zrovna laskavou pozornost.

Janet nikde nevidím, Theresa stojí sama za kroužkem kolem zápasnic. Mdlé hnědé vlasy má zastrčené za uši, paže zkřížené na velkém poprsí. S napolo skloněnou hlavou pozoruje dění. Jakmile Kelková vrazí do její cely, cukne Theresa hlavou, podívá se na mě a vydá se za ní. Přisunu se blíž, abych viděla, co se bude dít. Jindy bych se do toho nejspíš nemíchala, ale zítra mě propustí, takže jestli se Kelková rozhodne vyhlásit mi válku, přežiju to.

„Co tady děláš?“ slyším Theresin zvučný hlas, když docházím ke dveřím. Kelková stojí u varné konvice a v ruce drží dva balíčky čínské instantní polévky.

Věnuje mi jeden rychlý pohled a pak se zadívá na Theresu. „Někdy ti to vrátím.“

„Dej je zpátky, prosím.“

Kelková si vyhrne mikinu, zastrčí sáčky za gumu tepláků a mikinu zase stáhne. Usměje se a pod horním rtem se jí objeví zuby. „Tak si pro ně pojď.“

Theresa se nepohne, je paralyzovaná strachem, ale když se Kelkové nepostaví na odpor, nezíská si tu žádný respekt. Kelková je ale nebezpečná. Ani bych se nedivila, kdyby u sebe měla schovanou štětku od záchodu s ustríhanými štětinkami a plastovým držadlem seříznutým do špičky jako oštěp.

„Dej mi jednu.“ Vstoupím do cely a přivřu dveře.

„Co?“ Kelková po mně střelí zvědavým pohledem.

„Těch polívek má víc. Hoď po mně jednu. A když už seš v tom, tak přidej ještě pytlíky s čajem.“

Kelková se ušklíbne. „Já myslela, že jdeš zejtra ven.“

„To jo. Chci dát Smithy dárek na rozloučenou.“ Letmo pohlédnu na Theresu, která stojí kousek od nás. Krk má rudý, roztřesené ruce svěšené podél těla.

Kelková mi hodí balíček s polévkou a čaj. Zastrčím si je za tepláky a proderu se kolem Theresy. „Co tu ještě máš?“ Začnu se přehrabovat v jejích věcech na polici. „Něco sladkého? Známký? Smithy by určitě ráda...“

Slova mi uváznou v hrdle, protože narazím hlavou do stěny. Theresa do mě strčila. „Dej to všechno zpátky,“ ječí, když se otáčím od postele. Praští mě, jakmile se narovná. Bum! Přímo do lícni kosti. Do těla se mi vyplaví adrenalin, snažím se udržet rovnováhu, ale ona se do mě pustí, pěstí

mě mlátí do břicha, hlavy i hrudníku. Popadnu ji za vlasy, zakloním jí hlavu, pak zvednu koleno, abych udržela aspoň malý rozestup mezi našimi těly, a několikrát ji uhoďm. Jen lehce. Theresa mě ale nešetří, při každé ráně mi tělem projede ostrá bolest. Pereme se dál, Kelková u dveří to s několika dalšími ženskými komentuje. Po dvou nebo třech minutách, které mi připadají jako věčnost, zakřičím: „Tak jo, dobře. Vráťm ti to.“ Theresa mě prudce odstrčí.

Sleduje mě, jak pokládám kořist na pryčnu, a pak se obrátí ke Kelkové. „Ty taky,“ vyštěkne.

Kelková přimhouří oči, ale sáhne do tepláků a hodí na postel dva balíčky polévky.

„Ven!“ Theresa výhrůžně vykročí. „Tady není nic k vidění. Všechny, kurva, vypadněte.“

Jakmile Kelková se svými kámoškami zmizí, obejmú si jednu paží trup a zasténám. Theresa se moc nekontrolovala, žebra i lícní kost mě bolí jako čert.

Theresa zavře dveře. „Promiň, Liv. Nechala jsem se trochu unýst.“

„Si děláš prdel?“ Sáhnu si na nos, jestli mi neteče krev. „Nemělas se mnou mlátit o zeď. Mělas počkat, až ti seberu známky, a pak po mně vyjet.“

„Nezlob se,“ omlouvá se. „Byla jsem tak nervózní, že se mi celej náš plán vykouril z hlavy.“

„To nic.“ Stisknu jí rameno. „Aspoň to působilo realisticky. Seš v pohodě? Nepraštila jsem tě moc?“

Zavrtí hlavou, ale třese se jako křeček mojí dcery těsně předtím, než umřel. Adrenalin už vyprchal. Musí se dát dohromady, než zase vyjde na chodbu. Získala si respekt,

Kelková už jí do cely nepoleze, jenomže každou chvíli sem přivezou někoho nového. Theresa se musí umět bránit, jestli tu chce těch pár let bez újmy přežít. Taky jsem se to naučila. Po zlém.

„Bála jsem se, že po mně Kelková skočí,“ řekne.

„Ne. Dalas mi nakládačku a to ji...“

Přeruší mě siréna. V kanceláři, kde na obrazovkách běží přenos z bezpečnostních kamer, si konečně někdo všiml rvačky Sabriny a Gardo. Alarm ječí, po betonové podlaze dusají tenisky, jak se ženy rozbíhají zpátky do cel.

„Radši půjdu,“ řeknu a vykročím ke dveřím.

„Děkuju ti, Olivie,“ hlesne Theresa. „Máš to u mě.“

„To mám.“ Stisknu jí ruku na rozloučenou. „Dávej na sebe pozor, jo?“

Smithy líně natáhne ruku přes pryčnu a rozcuchá mi vlasy. „Už ses rozhodla, kam se půjdeš najíst? McDonald's, KFC nebo Nando's?“ Za tři roky, co jsme s Kelly Smithovou na jedné cele, jsem si toho o jídle vyslechla víc než dost. První dva roky byla mou spoluvězeňkyní Barbara, starší žena odsouzená za těžké ublížení na zdraví. Vypadala jako knihovnice nebo prodavačka z obchodu Armády spásy, ale měla zákeřný pravý hák. Pětadevadesát procent času byla moc milá, ale když ji někdo naštvál, přestala se ovládat a rozmlátila celu. Při té jediné příležitosti, kdy jsem se jí v tom pokusila zabránit, mi zlomila nos.

Přeložili ji a nastěhovali ke mně Smithy. Stála tehdy ve dveřích a měřila si mě od hlavy k patě. Řídké vlasy měla stažené do volného culíku, uvolněné pramínky tvořily

zvláštní aureolu kolem kamenného kostnatého obličeje. Od holek z bloku jsem se doslechla, že je to zlodějka, a tak jsem se měla na pozor.

„Není těžký se mnou vyjít,“ řekla jsem, když vešla dovnitř. V ruce držela průhledný igelitový pytel se svým skromným majetkem. „Ale jestli sáhneš na moje věci, tak budeme mít problém.“

Dívala se na mě jasně zelenýma očima pod řídkým neupraveným obočím a já se začala chystat na rvačku. V ženské věznici k nim zas tak často nedochází, ale nová spoluvězeňkyně je vřdycky velká neznámá. Klidně to může být psychopatka nebo zlodějka.

„Tak jo, Vaše Výsosti,“ řekla a tenké rty se jí roztáhly do pobaveného úsměvu. Má hrdelní hlas a východolondýnský přízvuk.

Od ostatních holek jsem si tu vysloužila přezdívky jako Královnička, Fajnovka nebo Chelsea. Já sama jsem se za snoba nikdy nepokládala. Narodila jsem se v Brightonu, máma pracovala jako ošetřovatelka. Odjela jsem do Exeteru studovat dějiny umění a ve snaze zapadnout jsem si vylepšila přízvuk. Do Londýna jsem se přestěhovala teprve po promoci. Tohle o mně ostatní vězeňkyně nevěděly. Pro ně jsem byla ta „snobská bloncka, co chtěla nechat odkráglovat manžela“. V době, kdy ke mně nastěhovali Smithy, jsem už dávno vzdala veškerou snahu někomu vysvětlit, že nejsem ani snob, ani vražedkyně.

Uplynulých pět let mě nad vodou držela pouze myšlenka, že se shledám s dcerou. Na jediné fotce, kterou mám u sebe, je Grace sedm let. Sedí na sluníčku na lavičce

v Hyde Parku, v ruce drží zmrzlinu a tváří se šťastně, jako by se jí vyplnily všechny sny. Tenkrát to byla maminka holčička. K Dominicovi si chodila pro trochu toho pošťuchování, milovala, když ji držel hlavou dolů a točil se s ní dokola, ale když se chtěla pomazlit, přišla za mnou. Už v sedmi letech měla umělecké nadání a vždycky říkala, co si myslí. Věděla, co se jí líbí a co ne, a nedržela se zpátky, když jsem koupila obraz, který jí připadal ošklivý. Každou neděli jsme měly svoje „tvořivé umělecké odpoledne“. U kuchyňského stolu jsme malovaly obrázky, modelovaly z plastelíny nebo vyráběly náhrdelníky a náramky z korálků. Každý večer před spaním jsme četly; já přečetla kousek kapitoly, ona ji dokončila. Když jsem scházela dolů po schodech, ještě za mnou volala: „Nezapomeň mi to zapsat na seznam četby, mami.“

První večer ve vězení jsem si dceřinu fotku přilepila na zeď zubní pastou. Její tvář byla to poslední, co jsem viděla, než se zhaslo, a to první, na čem mi ulpěl zrak po probuzení. Teď je jí dvanáct a já ani nevím, jak vypadá. Když ji sem její prarodiče naposledy přivedli, bylo jí deset. Georgeovi a Esther jsem zkoušela volat, psala jsem jim, moje kamarádka Ayesha za nimi dokonce zašla. Prosila jsem, aby mi Grace přivedli, ale vždycky se mi dostalo stejné odpovědi: Grace už za mnou chodit nechce a oni ji nemohou nutit. Nevím, proč si to rozmyslela, proč už mě nechce vidět. Když tu byla naposledy, tvářila se mrzutě a odtažitě, ale já to přičítala špatnému spaní nebo těžkému týdnu ve škole. Potom se ale začal ozývat slabý vyděšený hlásek, který mě přesvědčoval, že se Dominicovi

nakonec podařilo ji proti mně poštvat. Kdybych tehdy věděla, že ji další dva roky neuvidím, objímala bych ji mnohem dýl.

„Dáreček,“ řekne Smithy a sáhne pod polštář. Vyndá tenkou otrhanou brožovanou knížku s nahnědlými po-mačkanými stránkami, které mají ohnuté rohy na místech, kde si chtěla označit oblíbené pasáže.

„Ne,“ zavrtím hlavou. „To si nemůžu vzít.“

„Jasně že můžeš.“ Mává mi s ní před očima. „Chci ti ji dát.“

Jak správně dělat nepravosti od Harryho Houdiniho. Částečně pojednává o jeho kouzlech a tajích jeho před-stavení, ale rovněž se v ní píše o metodách, které se dají využít při loupežích, kapesních krádežích a dalších pod-vodech. Smithy ji kdysi objevila v batohu, který ukradla, a schovala si ji jako talisman.

„Přinese ti štěstí,“ prohlásí a mlátí mě knížkou do paže tak dlouho, dokud si ji nevezmu.

„A vrátí mi pět let života?“

Hlasitě se rozesměje a odhalí velkou mezeru mezi před-ními zuby.

„To není stroj času, Liv. Pořád ti opakuju, že z toho věč-nýho *co by kdyby* ti jednou hrábne. Musíš koukat do bu-doucnosti, kurva, ne do minulosti. Ta už je pryč.“

„Sutherlandová!“ Dvě hlasité rány na dveře. Vyskočím. V zámku zarachotí klíč, dveře se otevrou.

„Tak jdeme.“ Dozorkyně Daviesová mi pokyne a trhne hlavou ke straně. „Rozlučte se. Je čas...“ Přimhouří oči. „Co to máte s obličejem?“

„Narazila jsem do postele,“ řeknu.

„Vážně?“ Obrátí oči v sloup. „Nejvyšší čas, že jdete ven.“

Z malé hromádky svých věcí si vezmu jen Gracinu fotku, všechno ostatní shrnu na postel Smithy.

„Moc toho není, ale aspoň nemusíš příští týden nic kupovat. Díky, Smithy. Opravdu. Bez tebe bych ty poslední roky nezvládla.“

„Jdi do háje,“ zasměje se dobrosrdečně a odstrčí mě. „Za týden se uvidíme.“

„Všechno, co jsem ti slíbila, jsem myslela vážně, Kelly. Pomůžu ti. Seženu ty prachy. Však víš, na ten truhlářskej kurz.“

„Jo, jasně. To říkají všichni.“ Přezíravě máchne rukou. Když docházím ke dveřím, dodá: „A tamto uděláme. Slibuju.“

„Co přesně uděláte?“ povytáhne Daviesová obočí.

„Na Olivii ušili odpornou boudu, víte? A my to dokážeme, až budu venku.“

„Tak boudu, jo?“ ušklíbne se dozorkyně a ustoupí doleva, abych mohla projít. „No jasně. Tak jdeme, Sutherlandová.“

4

OLIVIA

Ayesha se zvedne z pohovky, na které v noci spím, a projde přes svůj maličkatý obývací v bytě v severním Londýně. Z římsy nad krbem si vezme skleněnou láhev s rozprašovačem a postříká kapradinu stojící na okenním parapetu. Zavrtím se v křesle, nohy skrčím pod sebe. Legíny a mikina, které mi včera dala, abych se mohla po sprše převléknout, jsou mi krátké, ale aspoň nepáchnu po vězení.

„Aysh?“ zopakují, „prosím.“

Povzdychne si a odloží rozprašovač. „Je to příšerný nápad.“ Vráti se k pohovce a položí si polštářek na klín. „Jestli tě někdo uvidí a nahlásí to...“

„Já vím. Kurátor mi to řekl naprosto jasně.“

„Pošlou tě zpátky za mříže a Grace další roky neuvidíš.“

„Nikdo si mě nevšimne.“

„Liv, v úterý se sejdete. Sice pod dohledem, ale sejdete. Stačí jen tři dny počkat.“

„Ale já ji musím vidět hned, Aysh.“ Zaťatou pěstí si třu hrudní kost, ale pálení na prsou neustává. „Už jsou to dva roky... Ničí mě to. Netuším, jak se má. Já ji potřebuju vidět. Ujistit se, že je v pořádku.“

Ayesha se poškrábe vzadu na krku. Její odpor slábne.

„Tak co?“ zeptám se. „Odvezeš mě ke škole? Těsně po vyučování? Nebudu s ní mluvit, slibuju. Zůstanu sedět v autě a budu se jen dívat. Klidně mě můžeš vevnitř zamknout, jestli chceš.“

„Nech toho.“

„Prosím, Ayesho. Jsi moje nejlepší kamarádka.“

Oči jí zamlží nerozhodný pohled. Chce mi pomoci a zároveň má potřebu mě chránit. Abych sama sobě neuškodila.

„A co když tě Grace uvidí? A zavolá policii?“

„To neudělá.“

„Jak to víš?“

„Je to přece moje dcera.“ Do očí se mi hrnou slzy a rychle si je otřu. „A má mě ráda. Víím, že má, i když mě zároveň nenávidí. Prosím. Jen se na ni podívám. Už nikdy po tobě nebudu nic chtít.“

Ayesha se tiše zasměje. „Proč mám pocit, že tenhle slib nedokážeš dodržet?“

Před školou Longacre se nesmí parkovat, a tak Ayesha zajede o kousek dál do boční ulice. Je tam zastávka autobusu, a pokud Grace pořád bydlí v našem starém domě, bude muset cestou na autobus projít kolem našeho auta.

„V pohodě?“ Ayesha vypne motor.

„Ano. Ne. Ne, vlastně ne.“ Jsem strašně nervózní, neukotvená, zběsile podupávám nohama na gumové předložce na podlážce. Tak dlouho jsem o téhle chvíli snila a teď mi to připadá jako scéna z filmu.

„Už vycházejí.“ Ayesha přimhouří oči a hledí do dálky. „Vidím jen modré blejzry.“

Tyhle uniformy neznám. Když jsem vozila Grace do školy, nosila tmavě červený svetr s emblémem na prsou. Tenkrát mi sahala sotva k ramenům. Netuším, jak je teď velká.

Neznámé dospívající děti přecházejí ulici a míří k nám. Dívají se jeden na druhého nebo na displeje mobilních telefonů. Míjejí nás bez povšimnutí.

Ayesha mě chytí za ruku a stiskne. „Celá se třeseš. Zhluboka se nadechni. Uklidni se.“

Jenomže já už nevím, jak se to dělá. Chci jediné – vidět svou holčičku.

Další, větší skupinka přejde silnici a pak se rozdělí. Někteří jdou doleva, jiní doprava. Vidím jim do tváří. Může mezi nimi být Grace. Ale co když už bydlí jinde a vydala se na cestu pěšky anebo se sveze s kamarádkou? Co když vůbec nejde na autobus?

„Nezapomeň, cos mi slíbila,“ připomene mi Ayesha, když sáhnu po klice. „Že zůstaneš v autě.“

Stisknu ruce mezi koleny, ale pravá noha pořád podupává. Pata tenisky bubnuje do podlážky tak urputně, že v ní za chvíli asi udělám díru.

„Támhle je.“ Rukama si zakryju ústa. „Ayesho, to je ona. Ta blondýnka mezi dvěma brunetkami.“

Ayesha se nakloní, aby měla lepší výhled. Společně s Nancy byly Grace za kmotry, ale Ayesha ji už pět let neviděla, protože Dominic je prevít a celou dobu, co jsem byla ve vězení, nikomu nedovolil se s naší dcerou stýkat. S Ayeshou jsme se poznaly během praxe v aukční síni Sotheby's, rok předtím, než jsem se seznámila s Dominicem, a od začátku jsme spolu báječně vycházely. Ayesha po půl roce odešla, protože se rozhodla vystudovat ještě ekonomii, ale na rozdíl od řady pracovních přátelství, která slábnou a umírají, když už spolu netrávíte osm hodin denně, to naše naopak sílilo. Chodívaly jsme do barů a klubů a potom na jógu a spinning, abychom nějak odčinily ty noční chipsy a láhve vína. Jednou jsme spolu šly na nějakou hromadnou seznamovací akci a v polovině utekly se záchvatem smíchu. Když jsem začala chodit s Dominicem, patřila k prvním, komu jsem ho představila. Její názor pro mě hodně znamenal a během celé večere jsem byla příšerně nervózní. Teprve když mi pak řekla, že se jí líbí, spadl mi obrovský kámen ze srdce.

Dvě tmavovlasé dívky se na chodníku oddělí, Grace se na okamžik zastaví a dívá se za nimi. Je daleko, do očí jí nevidím, ale výraz v její tváři mi připadá ustaraný. Je osamělá, když žije jen s otcem? Nechce se jí domů? Možná svým kamarádkám závidí rodinu. O životě své dcery toho tolik nevím. Můžu se jen dohadovat.

Na jednu děsivou vteřinu mě napadne, že vykročí za kamarádkami, ale ona vzápětí vyndá z kapsy mobil, do uší si nacpe sluchátka a pokračuje směrem k našemu zaparkovanému autu.

Přeju si, aby se zastavil čas. Potřebuju si ji prohlédnout, zapamatovat si každý detail, abych to vydržela, než se znovu potkáme. Vlasy má delší, ale stále stejně kudrnaté. Připadá mi bledá; zdravě červené tváře dítěte, které si hraje venku, jsou ty tam, dříve kulatý obličej se jí protáhl. Výrazné lícni kosti po Dominicovi, plné růžové rty a pod očima tmavé kruhy. Je to krásná dvanáctiletá slečna, ale zároveň je to pořád moje sebestistá upovídaná sedmiletá holčička i rozesmáté tříleté batole, které jsem chovala v náručí.

„Liv?“ Ayeshin hlas skoro nevnímám, když sahám po klice. „Liv, ne. Nedělej to. Do prdele, Liv!“

Grace zvedne hlavu od displeje, vylekaně, nejistě. V očích se jí zračí zmatek, když si mě změří od hlavy k patě. Jakmile mi pohlédne do tváře, vystřídá ho šok. Poznala mě. Srdce mi poskočí. O téhle chvíli jsem pět let snila. Představovala jsem si, jak se mi vrhne do náruče a všechno zlé, co se stalo, v jediném okamžiku zmizí. Smithy se spletla, čas se dá vrátit.

S úsměvem na rtech udělám krok vpřed. Světlo v jejích očích ale pohasne a já se zarazím. Tiskne rty, výraz ve tváři jí ztvrdl. Díváme se na sebe. Takhle blízko jsem jí nebyla už roky. A zároveň tak daleko.

„Gracie,“ splyne mi ze rtů její jméno. Je to jen vyděšený šepot. Ne, takhle to nemělo být. Tolik zloby jsem nečekala. „Gracie, moc se mi stýskalo.“

Otočí se. Chce se ujistit, že nás nevidí její kamarádi, anebo hledá pomoc? Ulice je prázdná, ostatní děti už jsou pryč.

Znovu si mě pozorně prohlíží. „Co to máš s okem?“

Dotknu se citlivé pokožky nad lícni kostí. Před odchodem jsem si u Ayeshy nanesla na fialovozelenou modřinu korektor, ale výsledek byl asi stejný, jako když se pokusíte zamalovat skvrnu na stěně pastelkou.

„Jen jsem se uhodila.“

Dcera podezřívavě přimhouří oči. „Vypadáš, jako by ses poprala.“

„Včera mě pustili z vězení,“ vyletí ze mě. „Já vím, že za tebou nemám chodit, že mám počkat na domluvenou návštěvu, u které bude babička s dědou, ale já jsem to už nemohla vydržet. Strašně moc se mi stýskalo. Myslela jsem na tebe každý den. Přežila jsem to jenom díky myšlence, že tě zase uvidím.“

Grace se stáhne, nahrbí se, sklopí hlavu, jako by jí každé moje slovo odpuzovalo a dráždilo. Jako by se nejradši propadla do země.

„Já vím, že je to šok,“ mluvím dál, „takhle mě zase vidět, ale...“

„Chtělaš zabít tátu!“ vyhrkne. Oči, bledě modré po Dominicovi, planou zlostí.

„Nechtěla. Přísahám. Někdo to na mě celé nastrojil. To obvinění bylo falešné. Neudělala jsem to. Opravdu.“

„Podle poroty jo. Nevinný lidi za mříže neposílají.“

Tuhle větu jsem od ní už slyšela. Bylo jí sedm a já jí poprvé volala z vězení. Podle mě jen papouškovala cizí slova. Snad to slyšela od prarodičů, možná od Dominica. Tehdy ještě přijala mé vysvětlení, že došlo k omylu a že se maminka bude moc snažit, aby se soudce na její případ znovu

podíval. Dál už jsme si povídaly jen o tom, co se jí zdálo a na co si ve škole hrála s kamarádkami.

„Gracie.“ Přiblížím se o další krok a ve tváři se jí mihne strach. Bojí se, že jí ublížím. Ta myšlenka mi rve srdce. „Nic se neděje.“ Udělám krok zpátky a zvednu ruce. „Já... já... jen... jen jsem tě chtěla obejmout, promiň. Já vím, že je to pro tebe šok a že jsem to asi vzala za špatný konec...“

Do očí se mi nahrnou slzy, otočím se k autu, aby je neviděla. Ayesha se naklání dopředu, lokty se opírá o volant a tváří se hodně ustaraně.

Obrátím se zpátky k dceři. Znovu má v ruce telefon, oči přilepené k displeji.

„Prosím,“ hlesnu. „Neříkej tátovi a babičce, žeš mě viděla.“

„Ty mi nebudeš nařizovat, co mám dělat.“ Hlas se jí zlomí a já na zlomek sekundy vidím holčičku, kterou jsem opustila. Snaží se ovládnout emoce.

„Máš pravdu. Ale miluju tě, Grace. Musíš to vědět. Víím, že se na mě zlobíš a naprosto tomu rozumím. Jenomže když někomu řekneš, že jsem tu za tebou byla, pošlou mě zpátky do vězení.“

„Fajn,“ zavrčí, ale nezní to nepřátelsky.

„Ayesha mi dala svůj starý telefon,“ pokračuji, „a koupila mi předplacenou simku. Napsala jsem ti číslo.“ Sáhnu do kapsy mikiny a vyndám složený lístek papíru. Grace se na něj dívá, pak sklopí oči k mobilu.

„Dám ti to sem, ano?“ Hned vedle mě je odpadkový koš a v něm rozbitý deštník. Zastrčím papírek mezi ohnuté dráty. Víím, že mě Grace sleduje, i když má v ruce

mobil. Je ve střehu, aby mohla zareagovat nebo rovnou utéct.

„Teď pojedu zpátky k Ayeshe. Napsala jsem ti tam i její adresu, pro všechny případy. Bylo by pěkné, kdybychom si mohly aspoň psát. Moc se mi po tobě stýskalo, zlatíčko.“

Vracím se k autu a srdce mi buší. *Prosím*, obracím se v duchu k dceři. *Nenech mě odejít*. Grace ale nezvedne hlavu, nerozběhne se, neobejme mě. Zírá do telefonu. Ayesha beze slova nastartuje a pomalu vjede na silnici. Otočím se a zoufale sleduji svou rozzlobenou nahrbenou dceru. Je pořád menší a menší a nakonec zmizí docela.

5

DOMINIC

Je půl osmé ráno, Dominic leží v posteli s rukama nad hlavou a civí do stropu. Měl by si užívat postkoitální rozkoš, ale je spíš podrážděný. Detektiv seržantka Danielle Andersonová vedle něj leží nahá s pokrývkou přehozenou přes boky, ale on by byl mnohem radši, kdyby tu nebyla.

Měl v plánu ji vzít na večeři do pěkné malé restaurace v Claphamu a pak jí oznámit, že jejich vztah, který udržují s přestávkami pět let, skončil. Věděl, že na veřejnosti mu neztropí scénu a neudělá ostudu. Nespletl se. Dani zprávu přijala s úsměvem a pokrčením ramen, jako by říkala: „C'est la vie.“ Pak objednala další láhev vína a změnila téma hovoru. Za tři hodiny ji s rukou kolem ramen doprovázel k taxíku. A za dalších třicet minut byli v posteli.

Co teď? Nechce, aby nabyla dojmu, že si rozchod rozmyslel. Na další nepříjemný rozhovor nemá náladu. Vlastně neměl nikdy v úmyslu si s Dani něco začínat. Byla jeho osobní trenérka – tímhle vedlejšákem si přilepšovala

k policejnímu platu – a jejich vztah byl přísně profesionální. Až do chvíle, kdy ho požádala, aby jí půjčil peníze na odvykačku drogově závislé sestry v soukromé léčebně. Tehdy si akcie, do nichž investoval na burze, vedly docela dobře, a tak jí dal pět tisíc s tím, že je nemusí vracet. Trvala na tom, že mu to všechno postupně splatí, ale nakonec mu vrátila jen dvě stě liber. Neuháněl ji. Finančně na tom byl dobře a dělalo mu radost, že jeho peníze někomu pomůžou. A samozřejmě ho napadlo, že vděčná policistka se bude třeba jednou hodit.

Hodila. Později opravdu přišla chvíle, kdy její pomoc potřeboval.

Jeich vztah, tedy ne že by tohle slovo někdy použili, pro něj byl spíš nezávazný flirt, který začal opilým úletem na jednu noc, když ji po vynesení rozsudku v Livině procesu pozval na skleničku. Sex s ní ho bavil, připadal mu vášnivý a pestrý a ani jeden z nich do něj netahal city. Nikdy ho nezajímalo, jestli Dani spí ještě s někým jiným, a ona se ho taky neptala.

Dominic ze sebe stáhne příkrývku, posadí se a spustí nohy z postele. Napadne ho, že by jí prostě mohl přestat brát telefon, ale to by pukla vzteky. Asi nakonec přece jen bude muset spolknout hořkou pilulku a vysvětlit jí, že tohle bylo opravdu naposledy, jen sex na rozloučenou. Dani dokáže upřímnost ocenit, to se mu na ní vždycky líbilo.

„Dani...“

„Dome...“

Oba promluví ve stejném okamžiku, Dom zaváhá. Třeba myslí na totéž. Možná s tím začne sama.

Pokývne hlavou. „Povídej.“

Dani se posadí, přetáhne si deku přes prsa a Dominica najednou zamrzí, že už ji takhle nikdy neuvidí. Světle hnědé oči, štíhlé tělo s dokonalými křivkami, kaštanové vlasy po ramena. Vypadá jako Gene Tierneyová, filmová hvězda ze čtyřicátých let, ve filmu *Laura*, i když je teď rozcuchaná a nenalíčená. Tedy ne že by Dani věděla, kdo je Gene Tierneyová.

Jednou, to byla Olivia ještě ve vězení a Grace zrovna na školním výletě, strávil s Dani celou noc. Večer pustil film *Duch a paní Muirová*. Asi v polovině Dani odešla do kuchyně pro další láhev vína, a když se ani po patnácti minutách nevrátila, vydal se ji hledat. Našel ji sedět u linky s poloprázdnou lahví. Prohlížela si na mobilu instagram. To bylo naposledy, co se s ní pokusil dívat na své oblíbené filmy. Ne že by v něm její reakce vyvolala pocit, že je *starý*, vždyť je mu teprve devětatřicet a někde určitě existuje šestadvacetiletá žena, která má ráda černobílé filmy, ale uvědomil si, že překročil jistou hranici. Lidi, co spolu jenom spí, většinou nesdílejí své záliby.

Druhý den jí řekl, že by si měli dát pauzu a dopřát jeden druhému trochu prostoru. Tvářila se překvapeně, ale nic nenamítala. Odhodlání mu vydrželo dva měsíce, pak se na jedné pracovní akci opil a napsal jí esemesku, jestli by se nestavila na skleničku. Odpověděla až ráno: *Byla jsem v práci, ale mám volno v neděli večer. Hodí se ti to?*

Žádné výčitky, zloba, ublíženost. Prostě přišla, vypila s ním láhev vína a pak ho odvedla nahoru do ložnice. Ráno odešla dřív, než se vzbudila Grace, a ani se neobtěžovala

napsat třeba *Bylo to fajn* nebo *Kdy si to zopakujeme?* Její bezstarostnost byla osvěžující. Druhou takovou ženu neznal.

„Tak jo. Za prvé, máš tady paracetamol?“ Dani si přitiskne ruku na spánek. „Dneska mám strašně moc práce, kocovinu si nemůžu dovolit.“

Dominic přikývne a čeká na pokračování.

„S *tímhle* si nedělej hlavu,“ prohlásí Dani a ukáže na postel. „Co se stalo, stalo se. Bylo to fajn, jako vždycky, ale...“ Najednou není ve své kůži. „Chtěla jsem se o tom zmínit už včera, ale tys byl rychlejší a dal mi kopačky.“ Zasměje se. „A potom už mi to nepřipadalo vhodné. Ale myslím, že jsme svým způsobem pořád kamarádi, takže tě o něco poprosím, než odejdu.“

„O co?“ Dominic znejistí. Buď chce peníze, anebo na něco přišla. Doufá, že půjde o prachy.

„Jde o Casey,“ řekne Dani. „Zase do toho spadla. Ještě víc než dřív.“ Prohrábne si rukou vlasy, prsty si pročeše zacuchané konečky. „Musí se vrátit na Carmichaelovu kliniku a začít se znovu léčit. Něco jsem našetřila, ale nestačí to, mám jenom pár tisíc. Tentokrát tam bude muset zůstat půl roku. To, co ji nutí brát drogy, má pořád v sobě, nezmizelo to.“

Dominic sklopí oči. Tolik peněz jí nemůže dát, i kdyby chtěl. Už je prostě nemá. Před pěti lety spadla hodnota akcií a všechny jeho investice šly do háje. Ironií osudu je, že se to stalo krátce poté, co jí dal těch pět tisíc, protože si připadal bohatý. Přišel o všechno, takřka o veškeré úspory, které s Olivíí měli. Od té doby žije jenom z platu